

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 10ης Ιουλίου 2019 (αίτηση προδικαστικής αποφάσεως του Hessisches Finanzgericht — Γερμανία) — Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung κατά Hauptzollamt Frankfurt am Main

(Υπόθεση C-26/18) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Τελωνειακή ένωση — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 — Άρθρα 202 και 203 — Εισαγωγικοί δασμοί — Γένεση τελωνειακής οφειλής λόγω παραβάσεων της τελωνειακής νομοθεσίας — Φορολογία — Φόρος προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ) — Οδηγία 2006/112/ΕΚ — Άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και άρθρο 30 — ΦΠΑ κατά την εισαγωγή — Γενεσιουργός αιτία του φόρου — Έννοια της «εισαγωγής» αγαθού — Απαίτηση εισόδου του αγαθού στο κύκλωμα οικονομικών συναλλαγών της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Προώθηση του αγαθού αυτού σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο στο οποίο γεννήθηκε η τελωνειακή οφειλή)

(2019/C 305/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Hessisches Finanzgericht

Διάδικοι της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung

Καθού: Hauptzollamt Frankfurt am Main

Διατακτικό

Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και το άρθρο 30 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, έχουν την έννοια ότι, όταν ένα αγαθό εισέρχεται στο έδαφος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν αρκεί να έχουν διαπραχθεί σε σχέση με αυτό παραβάσεις της τελωνειακής νομοθεσίας σε συγκεκριμένο κράτος μέλος, οι οποίες να έχουν προκαλέσει τη γένεση, στο κράτος αυτό, τελωνειακής οφειλής κατά την εισαγωγή, προκειμένου να θεωρηθεί ότι το εν λόγω αγαθό εισήλθε στο κύκλωμα οικονομικών συναλλαγών της Ένωσης στο κράτος μέλος αυτό, όταν αποδεικνύεται ότι το ίδιο αγαθό προωθήθηκε σε άλλο κράτος μέλος, το οποίο αποτελεί τον τελικό προορισμό του και στο οποίο καταναλώθηκε, οπότε η οφειλή φόρου προστιθέμενης αξίας κατά την εισαγωγή σε σχέση με το αγαθό αυτό γεννάται μόνον στο εν λόγω άλλο κράτος μέλος.

⁽¹⁾ ΕΕ C 152 της 30.4.2018

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 10ης Ιουλίου 2019 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά NEX International Limited, πρώην Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd

(Υπόθεση C-39/18 P) ⁽¹⁾

(Αίτηση αναίρεσεως — Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Τομέας παραγωγών επιτοκίου σε ιαπωνικά γιεν — Απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ — Ευθύνη επιχείρησης για τον ρόλο της ως μεσολαβητή στη σύμβαση — Υπολογισμός του προστίμου — Υποχρέωση αιτιολόγησης)

(2019/C 305/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: B. Mongin, M. Farley, Θ. Χριστοφόρου και V. Bottka)

Λοιποί διάδικοι στην αναιρετική διαδικασία: NEX International Limited, πρώην Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (εκπρόσωποι: C. Riis-Madsen, advokat και S. Frank, avocat)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναρέσεως.
- 2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 142 της 23.4.2018.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 10ης Ιουλίου 2019 [αίτηση του Østre Landsret (Δανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Α κατά Udlændinge- og Integrationsministeriet

(Υπόθεση C-89/18) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας — Απόφαση 1/80 — Άρθρο 13 — Ρήτρα «standstill» — Οικογενειακή επανένωση συζύγων — Νέος περιορισμός — Επιτακτικός λόγος γενικού συμφέροντος — Επιτυχής ένταξη — Αποτελεσματική διαχείριση των μεταναστευτικών ροών — Αναλογικότητα)

(2019/C 305/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

Østre Landsret

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Α

κατά

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Διατακτικό

Το άρθρο 13 της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, η οποία εκδόθηκε από το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε βάσει της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα από την Τουρκική Δημοκρατία, αφενός, και από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου, και η οποία συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963, έχει την έννοια ότι εθνικό μέτρο το οποίο εξαρτά την οικογενειακή επανένωση μεταξύ Τούρκου εργαζομένου που διαμένει νομίμως στο συγκεκριμένο κράτος μέλος και της συζύγου του από την προϋπόθεση ότι οι δεσμοί του με το εν λόγω κράτος μέλος είναι ισχυρότεροι από εκείνους που έχει με τρίτη χώρα συνιστά «νέο περιορισμό» κατά την έννοια της διάταξης αυτής. Ο περιορισμός αυτός δεν δικαιολογείται.

(¹) EE C 142 της 23.4.2018.